Rugăciunea şi vindecările

Rugăciunea şi vindecările

Vrăjmaşul a făcut întotdeauna nenumărate eforturi pentru a-i deturna pe cei credincioşi de la subiectul pe care Scriptura îl pune înaintea lor: Persoana scumpă a Domnului Isus.

Dintre toate mijloacele pe care le foloseşte în acest scop, cel mai subtil este cel de a susţine cu tărie anumite adevăruri biblice desprinse din ansamblul revelaţiei, dându-le un relief care, în final, falsifică „Adevărul", care este Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 17.17). Duhul lui Dumnezeu a fost trimis în această lume ca să-i conducă pe cei credincioşi în TOT adevărul (Ioan 16.13) şi pentru a-i preocupa cu Cel care, după ce a împlinit lucrarea de răscumpărare, S-a înălţat la dreapta lui Dumnezeu şi va veni din nou să-i caute, pentru a fi totdeauna cu El.

Vrăjmaşul, neputând să le răpească mântuirea celor care o au, caută să-i lipsească de contemplarea Domnului Hristos, singura sursă a fericirii lor, a progresului şi a mărturiei lor.

Pentru a atinge acest scop, el îi ocupă cu ei înşişi şi cu împrejurările lor; le prezintă multe alte lucruri, printre care sunt unele bune în ele însele, dar care au ca efect să le absoarbă gândurile şi preocupările, în detrimentul gloriei Domnului Isus.

Lucrurile despre care vorbim au pretenţia că le sunt de mai mult folos şi aduc celor credincioşi o fericire mai completă decât simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu.

În acest domeniu care caută să-i preocupe pe oamenii credincioşi cu ei înşişi, un subiect este cel al suferinţei, exploatat în aceste timpuri din urmă mai mult ca întotdeauna.

Suferinţa fiind supărătoare pentru natura noastră omenească, creată odinioară pentru a trăi şi a se bucura pe acest pământ, se înţelege că oamenii îşi pleacă cu uşurinţă urechea la tot ce li se propune ca să fie eliberaţi de ea. În acest scop se insistă asupra părţilor referitoare la rugăciune, unde Dumnezeu promite să răspundă celor care I se adresează cu credinţă.

Să vedem întâi ce spune Scriptura cu privire la suferinţă: ea ne învaţă că orice încercare este în mâna lui Dumnezeu un mijloc de binecuvântare, ale cărei urmări sunt eterne pentru suflet. Boala, cu toate că este consecinţa păcatului, ca şi moartea, este cuprinsă în încercările pe care Domnul ni le distribuie în vederea atingerii acestui scop al binecuvântării.

În capitolul 8 al Epistolei către Romani se vorbeşte despre suferinţele inerente ale acestei creaţii decăzute care suspină şi în mijlocul căreia suspinăm şi noi, aşteptând eliberarea trupurilor noastre. Nu se spune că Domnul va suprima, suferinţa pentru copiii Săi, ci se spune că „Toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu" (versetul 28).

În 2 Corinteni 4.17-18 citim: „Pentru că necazul nostru uşor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie, noi privind nu la cele văzute, ci la cele nevăzute; pentru că cele văzute sunt trecătoare, dar cele nevăzute, eterne".

„Această încercare de o clipă", care are rezultate atât de glorioase, durează uneori toată viaţa, pentru că Dumnezeu lucrează nu având în vedere pământul, ci având în vedere cerul. Apostolul Iacov spune: „Socotiţi ca mare bucurie, fraţii mei, când treceţi prin felurite ispite, ştiind că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea să-şi aibă lucrarea desăvârşită, ca să fiti desăvărşiti şi întregi, nelipsindu-vă nimic" (Iacov 1.2-4).

Scopul lui Dumnezeu este încercarea credinţei, cu rezultatele ei glorioase. Acesta nu poate fi atins dacă se caută să suprimăm încercarea. Dimpotrivă, suntem îndemnaţi să cerem cu credinţă înţelepciune, pentru ca, în traversarea încercării, să ne conducem după gândul lui Dumnezeu, în vederea atingerii depline a scopurilor Sale (Iacov 1.5-8).

Suferinţa nu este ceva extraordinar (1 Petru 4.12), de care trebuie să ne debarasăm repede. Fie că este vorba de persecuţii, de boală sau de orice altă încercare, copiii lui Dumnezeu au nevoie de aceasta astăzi ca întotdeauna şi cu atât mai mult cu cât Dumnezeu exercită judecata asupra casei Sale înainte de a o exercita asupra lumii (1 Petru 4.17). El îi curăţeşte şi îi sfinţeşte pe ai Săi, pentru a se bucura de comuniunea cu El.

Încercările sunt lucrarea harului lui Dumnezeu, a dragostei Sale, a înţelepciunii faţă de preaiubiţii Săi, în vederea gloriei, în care vor fi arătate toate rezultatele acestor lucrări faţă de ei.

Trebuie să ai o ciudată şi îndrăzneaţă ignoranţă despre voia lui Dumnezeu, pentru a vrea să-L determini să-Şi abandoneze lucrarea de disciplinare a copiilor Săi. Înţelegem deci cât de depărtaţi sunt aceşti vindecători moderni de gândurile lui Dumnezeu, când vin să ne spună: „Nu trebuie să fiţi bolnavi; puteţi să fiţi vindecaţi imediat, dacă aveţi credinţă". Acest limbaj este echivalent cu acesta: „Dumnezeu Se înşală cu privire la tine; noi vrem să-ţi dăm sănătatea".

Tot acest sistem ignoră sau trece sub tăcere guvernarea Tatălui faţă de copiii Săi. Ce fac oamenii aceştia, de exemplu cu învăţătura din Evrei 12.4-17? Unde plasează, în acest capitol, voinţa de a fi vindecat, când Dumnezeu spune: „«Fiul meu, nu dispreţul disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja când eşti mustrat de El; pentru că Domnul disciplinează pe cine iubeşte şi biciuieşte pe orice fiu pe care-l primeşte». Răbdaţi disciplinarea, Dumnezeu Se poartă cu voi ca faţă de nişte fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?" (Evrei 12.5-7).

Cum? Se vrea să-i lipsească de efectul disciplinei, care singur este capabil să ne facă „părtaşi sfinţeniei Lui" şi să ne aducă roada dătătoare de pace a neprihănirii" (versetele 10-11)?!

Repetăm: voinţa absolută de vindecare este un dispreţ faţă de disciplina lui Dumnezeu, de care nu ţin deloc seama. Aceia care dau astfel de sfaturi îi descurajează pe cei întristaţi, acuzându-i de lipsă de credinţă sau făcându-i să creadă că suferinţa lor este inutilă. Astfel de sfaturi sunt în opoziţie faţă de gândurile lui Dumnezeu; ele caută să lipsească sufletele de binecuvântările rezultate din voia Sa desăvârşită.

Vindecătorii de astăzi l-ar fi sfătuit, fără îndoială, pe apostolul Pavel să respingă ţepuşul din carne. El însuşi, înainte de a avea gândul Domnului, I-a cerut să-i retragă încercarea, gândind că aceasta ar împiedica lucrarea care i-a fost încredinţată; dar pentru el, ca şi pentru noi astăzi răspunsul Domnului a fost perfect: „Harul Meu îţi este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune" (2 Corinteni 12.9). Apostolul Pavel învaţă că ceea ce dorea el (atunci când cerea să i se scoată ţepuşul) se întâmplă cu mult mai sigur dacă acesta îi este lăsat.

Să mai ţinem seama şi de faptul că apostolul Pavel nu intervenea în guvernarea lui Dumnezeu faţă de cei din anturajul său. El ştia că Tatăl lor, făcându-i să treacă prin boală, avea motive mai înalte decât bucuria de a fi sănătos. După ce a vindecat o mulţime de infirmi (Fapte 19), apostolul îl lasă pe Trofim bolnav în Milet (2 Timotei 4.20). Nu mai avea el oare nici putere, nici credinţă pentru a-l vindeca? Departe de aceasta! L-a lăsat pe Trofim în grija Tatălui său, care ştie când avem nevoie de o boală, tot aşa de bine ca atunci când ne trebuie pâine. Domnul cunoaşte şi durata încercării, pentru ca ea să-şi ajungă scopul.

Faţă de aleşii Săi care strigă către El zi şi noapte, Dumnezeu face uz de răbdare înainte de a interveni pentru ei (Luca 18.7). El nu-Şi va lăsa lucrarea neterminată, numai pentru a răspunde dorinţei omului, oricât de legitimă ar fi aceasta în aparenţă. Timotei trebuia să folosească şi puţin vin, din cauza deselor sale suferinţe. Apostolul Pavel ar fi putut să-l vindece, ca şi pe Epafrodit, a cărui boală a durat destul de mult, încât filipenii au primit această veste de la Roma (Filipeni 2.26-27). Dar apostolul Pavel respectă guvernarea lui Dumnezeu în casa Sa; el ştia că a-l vindeca pe cel credincios putea la un moment dat să-l lipsească de binecuvântările care decurg din disciplină. Cei care pretind că vindecă pe oricine şi oricând nu ţin deloc seama de aceasta. Nici chiar lumea nu procedează astfel.

Niciodată un om cinstit, cunoscând că vecinul său este un tată bun de familie, care îşi creşte copiii după principii excelente, nu va interveni în guvernarea familiei sale, cu toate că suferă să vadă că pedepseşte pe unul dintre copiii săi; dar, având încredere în tatăl pe care-l cunoaşte, îl lasă să lucreze.

Vom gândi poate că este opusul celor arătate în epistola apostolului Iacov (5.14-16), a adevărurilor care le preced. Recunoaştem toată puterea acestui pasaj, aşa cum este scris. Apostolul Iacov admite că este o adunare într-o localitate. El admite cazul când unul dintre cei care o compun este bolnav. Acesta trebuie să-i cheme pe bătrânii adunării - nu pe cei care-i convin, ci pe aceia care au caracterul de bătrân, în sensul pe care îl descrie Cuvântul lui Dumnezeu (vezi 1 Timotei 3.1-7 şi Tit 1.5-9).

După Scriptură, bătrânii adunării sunt dotaţi cu înţelepciune şi inteligenţă spirituală ca roadă a unei lungi experienţe în evlavie. Aceasta îi face capabili să înţeleagă dacă trebuie să răspundă la chemarea care le este adresată. Dacă bolnavul găseşte astăzi asemenea oameni în asemenea mediu şi în asemenea împrejurări, ei vor putea proceda după învăţătura epistolei lui Iacov

Se citează şi textul 1 Ioan 5.14- 15: „... Dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Şi, dacă ştim că ne ascultată orice cerem, ştim că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El". Dar aici este vorba de a cere ceva DUPĂ VOIA SA

Găsim oare deseori spiritualitatea necesară pentru a cunoaşte voia lui Dumnezeu? Tot ce se petrece sub ochii noştri ne face să răspundem negativ. De unde vine aceasta? Pentru că nu se ţine seama de faptul că rugăciunea este expresia dependenţei, iar nu a unui act al propriei voinţe care vrea să dicteze un ordin lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ascultă de om.

Pe de altă parte, să nu uităm că rugăciunea şi împlinirea ei sunt în legătură cu:

1. Starea sufletului celui pentru care se face rugăciunea. „Rugaţi-vă pentru noi" - spune apostolul Pavel - „pentru că suntem convinşi că avem o bună conştiinţă, dorind să ne purtăm bine în toate" (Evrei 13.18). Citim în Isaia 59.1-2: „Iată, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui nu este prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund faţa Lui şi-L împiedică să vă asculte".

Dumnezeu poate să elibereze - nu ne îndoim, dar trebuie să fim în starea care să-I permită să facă acest lucru, în momentul în care-I cerem.

2. Împlinirea ţine cont şi de starea în care se află cel care se roagă: „Mare putere are cererea fierbinte a celui drept" (Iacov 5.16).

„Dacă aş fi privit nelegiuirea în inima mea, Domnul nu m-ar fi auzit" (Psalmul 66.18).

„Vreau deci ca bărbaţii să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte, fără mânie şi fără îndoială" (1 Timotei 2.8).

„... Dacă este cineva temător de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela îl ascultă" (Ioan 9.31).

Numai Dumnezeu cunoaşte starea celor care Îl roagă şi a celor pentru care ne rugăm noi. El procedează cu fiecare după această cunoaştere divină, cu o înţelepciune şi cu o dragoste desăvârşită. Cine suntem noi, ca să pretindem să facă ce ne place nouă?

Lipsa comuniunii cu Dumnezeu şi, ca urmare, lipsa unei stări spirituale potrivite este marea cauză a neîndeplinirii rugăciunilor noastre.

„Eu dar ştiam că întotdeauna Mă asculţi" (Ioan 11.42).

Dar, când nu avem o stare spirituală şi de evlavie potrivită şi nu putem cunoaşte voia lui Dumnezeu în ceea ce dorim să primim, putem să expunem cu toţii şi totdeauna nevoile noastre şi ale fraţilor noştri în rugăciuni şi cereri cu mulţumiri (după Filipeni 4.6).

Răspunsul promis, dar cu totul diferit de ceea ce am cerut, va fi imediat, dacă ascultăm de această preţioasă încurajare: „ Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înţelegere, va păzi inimile voastre şi gândurile voastre în Hristos Isus".

În loc să ne agităm, aşteptând să primim ce am cerut, inimile noastre vor fi păzite de pacea lui Dumnezeu. Fără proprie voinţă, vom aştepta să intervină când şi cum va găsi El potrivit.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de îndemnuri la rugăciune; nu le ignorăm, desigur. Se spune că rugăciunea este respiraţia omului nou. „Rugaţi-vă fără încetare", spune tesalonicenilor apostolul. Dacă ne dăm seama cu adevărat de prezenţa Domnului, tot ce vedem în această lume tristă ne face să ne ridicăm sufletul către Dumnezeu, în mijlociri şi rugăciuni de tot felul. Să putem cu toţii să facem aceasta cât mai bine! Ceea ce nu putem pretinde este faptul de a ne folosi de credinţă şi de rugăciune pentru a impune lui Dumnezeu voinţa noastră. Cei care

procedează astfel nu ţin deloc seama de învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu.

Sunt totuşi unele cereri despre care ştim sigur că sunt după voia lui Dumnezeu. Ştim că „Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului". Îi este deci cu totul plăcut să-I cerem mântuirea păcătoşilor. Sunt şi alte lucruri care au legătură cu gloria Domnului sau cu binele spiritual al sfinţilor Săi, cu progresul lor sau al nostru, cu lucrarea Domnului în Adunare şi în lume.

Avem încredinţarea că Dumnezeu ne ascultă în privinţa acestor lucruri, în timp ce, dacă este vorba de împrejurări particulare care ţin de guvernarea lui Dumnezeu, voia Sa cu privire la noi este de cele mai multe ori neînţeleasă de noi.

* * *

Cei care pretind astăzi că au putere miraculoasă nu se referă numai la învăţăturile lui Iacov (5.12-18). Ei gândesc că sunt în beneficiul unei mişcări a Duhului lui Dumnezeu, reproducând ceea ce a avut loc la Cincizecime, ca un fel de „ploaie târzie".

Vedem în cartea Faptele Apostolilor că puterea miraculoasă de atunci nu a fost dată pentru cei credincioşi, ci ca semn pentru necredincioşi (1 Corinteni 14.22), în vederea întemeierii Adunării, a casei lui Dumnezeu în această lume. Nu se vede că puterea miraculoasă a apostolilor s-ar fi exercitat în favoarea celor credincioşi, afară de cazul lui Dorca (Fapte 9.43), singura excepţie cunoscută, cu toate că aceasta a fost o înviere, nu o vindecare, şi nu a avut ca urmare faptul că „ mulţi au crezut în Domnul" (versetul 42).

Mai mult, această minune a avut loc în situaţia tranzitorie, când Biserica era scoasă din iudaism înainte ca apostolul Pavel să fie chemat să reveleze adevărul cu privire la unitatea Trupului lui Hristos, compus din iudei şi naţiuni.

Astăzi suntem departe de întemeierea Bisericii, fapt care ar crea o intervenţie puternică şi impresionantă din partea lui Dumnezeu pentru a împlini lucrarea Sa fie în mijlocul iudeilor împietriţi (aceştia afişau originea divină a religiei lor pentru a se opune lucrării harului), fie în mijlocul naţiunilor căzute în întunecimile păgânismului.

Dimpotrivă, noi trăim în mijlocul ruinei acestei biserici în care oamenii, purtând încă numele de creştin, calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, consideră profan sângele legământului prin care au fost puşi deoparte din iudaism şi din păgânism şi insultă pe Duhul harului (vezi Evrei 10.29). Acest Duh, mai întristat ca niciodată în creştinătate, nu poate să lucreze ca şi cum Biserica ar fi credincioasă. A împlini acte ale puterii de la început ar însemna să confirmi dezordinea, revolta faţă de Dumnezeu şi nesupunerea faţă de Capul Adunării.

Credincios, misiunii care i-a fost încredinţată, Duhul Sfânt Se ocupă întotdeauna de cei credincioşi, El fiind Mângâietorul pe care Domnul L-a trimis în absenţa Sa ca să-i întreţină în legătură cu El, până la venirea Sa; El este credinciosul Eliezer, însoţind mireasa până în ţara Moştenitorului ceresc. El îi stimulează întotdeauna pe lucrători pentru evanghelizare şi pentru zidirea Trupului lui Hristos. Resursele de care Se foloseşte Duhul pentru aceasta sunt la fel de intacte ca şi la început, dar li se acordă mai puţină atenţie decât lucrurilor care îl pun în evidenţă pe om.

Sub acţiunea aceluiaşi Duh, credincioşii pot împlini îndemnul apostolilor: „Şi ei stăruiau în învăţătura apostolilor şi în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii şi în rugăciuni" (Fapte 2.42); ei pot „să păstreze unitatea Duhului, în legătura păcii" (Efeseni 4.3), să asculte de Cuvânt, rămânând la lucrurile pe care le învaţă El. Pentru toate aceste lucruri avem siguranţa Duhului, dar, repetăm, nu se poate confirma, printr-o desfăşurare a unor puteri miraculoase, dezordinea din Biserică şi neascultarea copiilor lui Dumnezeu.

O trăsătură caracteristică a zilelor din urmă, a acestor zile rele la care am ajuns, este faptul că se vorbeşte mult de putere şi foarte puţin de ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Respingând cunoştinţa care duce la credinţa simplă în Cuvântul Său, suntem foarte dispuşi să primim o putere suspectă, care n-are nimic comun cu Duhul lui Dumnezeu, puterea admirată de oameni şi care se va rezuma mai târziu la aceea de „Omul păcatului". Celor care pândesc puterea supranaturală, Satan nu cere decât să le ofere puterea lui pentru a o înlocui pe cea a Duhului Sfânt. Acest vrăjmaş şiret nu pierde nici o ocazie ca să şi-o prezinte, întotdeauna împodobită cu numele Duhului Sfânt. Nu este nevoie să fii prea clarvăzător pentru a-i deosebi pe înainte-alergătorii „puterii mincinoase" despre care vorbeşte apostolul în 1 Tesaloniceni 2. Aceasta din urmă îşi va atinge deplina sa dezvoltare imediat după ridicarea Bisericii. Ea îşi strânge de pe acum mulţimile în pânza ei, cum face păianjenul cu prada lui.

Pentru a scăpa de subtilităţile vrăjmaşului, autor al tuturor mişcărilor antiscripturistice actuale în creştinătate, care vor duce la apostazia completă, să rămânem alipiţi în toată simplitatea de Cuvântul lui Dumnezeu.

El ne ocupă cu Domnul Hristos şi nu cu noi înşine. El nu acordă celui credincios nici un loc în această lume, afară de martor al unui Mântuitor dispreţuit şi respins. Să căutăm să progresăm in tot ce îi este plăcut, până la apropiata Sa venire, punând în practică ceea ce cunoaştem despre voia Sa, prin Cuvânt.

În favoarea tuturor acelora care vor să-L asculte simplu, Dumnezeu răspunde rugăciunii sublime a Fiului Său, din noaptea când a fost vândut: „ Sfinţeşte-i prin Adevărul Tău, Cuvântul Tău este Adevărul".

clickbible.org